

103 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

De gaat 3

Naest ons in de stoep weunde Jaones Verhoef. "D'n Êênderande" noemde we 'm, omdat-jie aan z'n gezicht nooit kon zien, of 't waer was wat-ie zee. Zn vrouw Sjaon, had een taomelijk lang gezicht. Een soort paerdekop, zà 'k mor zegge en daerom hietende die dan ok "Emmerhòôd" mit 'r 'van'. Sjaon Emmerhòôd had trouwes 't buskruite nie uitgevonge. Nou, dat was zò kwaod niet, want 't was beterder gewist, as niemand 't uitgevonge had.

't Geval wil, dat de familie d'n Êênderande,- je mot aaltijd de naam van de man gebruike- 'n gaat had en dat 't buurjongchie daer goeje vriendjies mee was. Dn blaog had mit z'n ouwe loi 'n hortie op Cureçao geweund en daera hiet zò 'n bêêst: kabriet. Vandaer z'n bijnaom Piet Kebriet. Om d'n hoaverklaop kwam Piet mit een kokertie ete de stoep af, wat-ie hêêl verzichtig aan die gaat gaf, want in d'n aerd was-tie toch wel een bietjie bang van 'm.

"Wat zou die dat bêêst toch geve?", vroeg Sjaon aan Jaoneze. "Knôôpiesdrop", zee die mit een stole gezicht. "Dat ken niet", zee Sjaon gerizzeleveerd, "Bêêste ete gêên drop". "Om d'n dôôje dôôd wel", judaste d'n Êênderande deur, "je ken 't zien aan de keuteltjies. "Die komme d'r bij ons toch ok nie uit azze we droppies ete". Jaones was goed in de stemming. "Dà kè je nie wete, je stao toch nie mit een lampie in d'n aoi te kijke, azzie d'r op gezete hêt?"

Piet Kebriet kwam net de stoep weer af mit 'n gròôte koker ete en dat maakte 'n end aan de conversaosie. Deuze keer gong d'r iets goed fout. De gaat stak z'n kop in de pepiere zak en kon 'm d'r mit gêên mogelijkhaid meer uit krijge. Hij sting te danse as een briesende lêêuw, maor de zak bleef hêêl, al liep 't schuim d'r uit van de agitaosie.

Onderwaail kwam de kaark uit en aal 't kaarkvolk kwam de stoep af, om te kijke wat 'r opdeej. De kritiek, om 't mor 's mooi te zegge, was nie mals.

"Wat-jie mit die gaat doet, mot-jie is mit Sjaone perbere, dan kom-ie in gêên jaere meer in de kroeg! De invloed van de preek was bij sommiges aal aerdig afgezwakt. "Daer kan die dan toch al nie meer naer toe, want dan worde z'n pôôte d'r onderuit geslooge".

Dat zou zò nog wel 'n hortie deur gegaon zijn, maor op dat ôôgenblik gong de gaat mit z'n achterwaark- 'k zee al, we blijve pronte taol gebruike- naer 't weste staon, de kant van Dordt uit zà 'k mor zegge, en daer kwam de wind van daen. Tot gròôte opluchting van d'n êêne en tot teleurstelling van d'n aander, woei de zak d'r af en kwam een endjie wijer in de slòôt terecht.

"Zà-je dien bêêst nooit meer knôôpiesdroppies geve, Piet?", zee Sjaon. Piet die onderdehand zelf een volwasse bok geworde is, zit z'n aige nog dikkels af te vraeg, wat Sjaon daermee bedoeld kan hebbe.